

та на дѣда му, комуто са и вречи да прати помощъ, като виждаше, че легіонитѣ на стария И-ръ нѣмахъ сила да са борѣтъ съ неуморнитѣ дружини на внука-съперника. Подъ маската на искрено прѣятелство къмъ пò-старыго Андроника, Михаилъ таѣше други намѣренія, твърдѣ смѣлы и твърды несъобразны съ неговитѣ силы. И посрѣщия въ своитѣ стремленія ёще пò-хитъръ съвмѣстникъ, който лесно можѣше да проникне въ намѣреніе му, и да обърне въ своя полза забърканытѣ обстоятелства на Цариграда, къмъ които са стремяхъ мыслитѣ на Михаила и на шурия му Андроника.

Честитый исходъ на военитѣ дѣйствія въ мж-кедоно-сръбскитѣ области ободрихъ го и той бързаше да са обърне къмъ Цариградъ, като са надѣеше да го привземе преди да му даде време да са приготви. А за да присни бдителността на дѣда си, Андроникъ испрати напредъ одного отъ приближенитѣ си да му прѣдложи доброволна устѣпка на Имперіята, и безъ да дочака отговоръ разби единъ малъкъ полкъ неговъ при Мавропотамо (въ февруарій на 1328 год.). Въ истото време дойде му вѣсть, че българската воиска са спуща въ Тракія и са е унѣтила къмъ самата столицина.

Михаилъ Страшиміровичъ, който ёще не бѣ развърпѣлъ плана на своитѣ дѣйствія и намѣренія, събра около Ямболъ доста силна войска, и, като подигна къмъ Руссокастро единъ полкъ наѣмници, прибърза да испрати воевода Ивана съ три хыляды конника къмъ Византія, като помощъ която бѣ обѣщаль И-ру. Но внукътъ Андроникъ са уплаши отъ това движеніе Михайлово, и испрати въ Византія вѣстникъ да придума дѣдаси за да прекъсне сѣко сношеніе съ повилителя на българитѣ. Той му извѣстяваше, че Михаилъ са стреми къмъ столицината не като съюзникъ, но защото знае слабото ѣ положене-